

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 121/2024
08.02.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Биљане Синановић, председника већа, Светлане Томић Јокић, Бојане Пауновић, Гордане Којић и Мирољуба Томића, чланова већа, са саветником Сањом Живановић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела самовољно одсуствовање и бекство из Војске Србије из члана 399. став 1. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Драгана Станисављевића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Врању К 13/23 од 02.10.2023. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 898/23 од 13.12.2023. године, у седници већа одржаној дана 08.02.2024. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Драгана Станисављевића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Врању К 13/23 од 02.10.2023. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 898/23 од 13.12.2023. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Врању К 13/23 од 02.10.2023. године окривљени АА оглашен је кривим због кривичног дела самовољно одсуствовање и бекство из Војске Србије из члана 399. став 1. КЗ и изречена му је условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од три месеца и истовремено одређено да се иста неће извршити, ако окривљени у року проверавања од једне године од правноснажности пресуде, не учини ново кривично дело. Окривљени је обавезан да плати трошкове кривичног поступка ближе одређене у изреци пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 898/23 од 13.12.2023. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА, и потврђена пресуда Вишег суда у Врању К 13/23 од 02.10.2023. године.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА, адвокат Драган Станисављевић, због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји

захтев за заштиту законитости и преиначи побијане пресуде тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе или укине побијане пресуде и предмет врати на поновно одлучивање првостепеном суду.

Врховни суд је примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног доставио Врховном јавном тужиоцу, у складу са чланом 488. став 1. КЗ, и у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Врховног јавног тужиоца и браниоца, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Бранилац окривљеног АА, адвокат Драган Станисављевић, захтев за заштиту законитости подноси због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП истичући да у радњама за које је окривљени оглашен кривим нема обележја кривичног дела самовољно одсуствовања и бекство из Војске Србије из члана 399. став 1. КЗ нити било ког другог кривичног дела.

Извршилац кривичног дела самовољно одсуствовања и бекство из Војске Србије из члана 399. став 1. КЗ, према наводима захтева, може бити искључиво војно лице, што окривљени АА није био у периоду од 21.12.2022. године до 11.01.2023. године, када је ово кривично дело наводно извршено, јер је професионалне војне службе разрешен дана 21.12.2022. године. Наведени закључак бранилац заснива на одредби члана 118. Закона о Војсци Србије, на основу које је донето решење Војне поште бр. .. И.бр.59-3 од 07.02.2023. године и решење 45. Артиљеријско-ракетног дивизиона за противваздухопловна дејства И.бр.112-3 од 21.08.2023. године, у којима се констатује да је са даном 21.12.2022. године окривљени разрешен професионалне војне службе.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости бранилаца окривљеног АА, по оцени Врховног суда, не могу се прихватити као основани, из следећих разлога:

Кривично дело самовољно одсуствовања и бекство из Војске Србије из члана 399. став 1) КЗ чини војно лице које самовољно одсуствује из своје јединице или службе најмање пет дана или краће време уколико одсуствује више пута у току једне године или самовољно напусти своју јединицу или службу за време извршења војног задатка или повећаног степена борбене готовости јединице.

Из изреке побијане првостепене произилази да је окривљени АА у периоду од 21.12.2022. године до 11.01.2023. године, у стању урачунљивости, свестан свога дела и његове забрањености, чије извршење је хтео, као војно лице-професионални војник-десетар ВП бр. .. самовољно одсуствовао из јединице најмање пет дана и то тако што се након коришћења одобреног годишњег одмора у иностранству-у Израелу, у периоду од 29.11.2022. године до 20.12.2022. године, није вратио у јединицу од 21.12.2022. године до 11.01.2023. године већ је, остајући у Израелу, самовољно одсуствовао двадесетједан дан, због чега је 07.02.2023. године донето решење о разрешавању од професионалне војне службе.

Према налажењу Врховног суда, у описаним радњама окривљеног АА, стичу се сва законска обележја кривичног дела самовољно одсуствовања и бекство из Војске

Србије из члана 399. став 1) КЗ, за које је окривљени АА оглашен кривим побијаним пресудама.

У конкретном случају, поред урачунљивости и умишљаја окривљеног као субјективних обележја, у изреци побијане првостепене пресуде описана су и објективна обележја овог кривичног дела која укључују радњу извршења која се састоји у самовољном одсуствовању из јединице најмање пет дана и својство окривљеног као извршиоца. Окривљени АА је, супротно наводима захтева, својство војног лица имао до 07.02.2023. године када је донето решење о разрешавању од професионалне војне службе, што је у изреци првостепене пресуде јасно наведено и већ разматрано у поступку по редовном правном леку, па овај суд прихватајући разлоге дате на страни 2, у ставу петом и шестом и на страни 3, у ставу првом образложења пресуде другостепеног суда, као довољне, аргументоване и јасне, на ове разлоге упућује у смислу члана 491. став 2. ЗКП.

Преостале наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, Врховни суд није разматрао обзиром да полемисањем са утврђеним чињеничним стањем о доказаности предузете радње извршења и умишљају окривљеног, на начин који је супротан чињеничним утврђењима и закључцима нижестепених судова, бранилац суштински указује на погрешно или непотпуно утврђено чињенично стање, односно повреду закона из члана 440. ЗКП, која не представља законски разлог за подношење овог ванредног правног лека, у смислу члана 485. став 4. ЗКП

Из свих изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА адвоката Драгана Станисављевића, Врховни суд је на основу члана 491. став 1. и 2. ЗКП, одлучио као у изреци пресуде.

**Записничар-саветник
Сања Живановић, с.р.**

**Председник већа-судија
Биљана Синановић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић